

РЕШЕНИЕ

№ 5606

гр. София, 21.08.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 10.05.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Аглика Адамова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Димитрова, като разгледа дело номер **3340** по описа за **2013** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба подадена от С. В. В. срещу решение от 12.02.2013 г. по НАХД № 5379 / 2012 г., Софийски районен съд, НК, 10-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 7552/ 21.02.2012 г., издадено от началник АНД отдел „Пътна полиция” – СДВР. С НП на касатора, за нарушение на чл. 119, ал. 1 от Закон за движението по пътищата (ЗДвП), е наложена глоба в размер на 50лева, на основание чл. 183, ал. 4, т. 1 от ЗДвП и отнемане на 8 контролни точки на основание чл. 3, ал. 1, чл. 4, ал. 1, т. 19 от Наредба Из-1959/27.11.07 г. (ДВ бр.4/2008 г.).

Срещу така постановеното решение е постъпила в срок касационна жалба от С. В., с която се иска отмяна на решението на СРС като незаконосъобразно. Касаторът твърди, че неправилно въззивният съд е приел, че нарушението е доказано, имайки предвид извода, че липсват доказателства, че на пешеходната пътека е имало човек. За същия в АУАН и НП не са посочени индивидуализиращи данни (трите имена, адрес), поради това е невъзможно да даде свидетелски показания и фактическите констатации в НП не могат да бъдат безспорно доказани. Счита, че наложеното наказание не отговаря на степента на обществена опасност, както и че същото не е извършено в

условията на повторност.

В съдебно заседание касационният жалбоподател не се представлява, депозирани са писмени бележки от адв. А., която поддържа жалбата и взема отношение по същество на спора.

Ответникът по касационната жалба – редовно призован, не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо като постановено по подадена в срок жалба срещу НП, което подлежи на съдебен контрол и от законен състав.

Решението е правилно. За да го постанови районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел за установени обстоятелствата, които са от значение за спора.

В хода на съдебното производство пред СРС безспорно е установено, че на 10.02.2012 г., около 14.41ч. С. В. управлявал лек автомобил „БМВ” с ДК [рег.номер на МПС] , като се движел в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]. В посоченият участък от пътя имало пешеходна пътека, обозначена с маркировка и пътен знак, на която преминавал пешеходец. В. преминал с автомобила през пешеходната пътека тип „зебра”, без да спира, за да пропусне пешеходеца. Непосредствено след това бил спрян за проверка от полицейски служители, като за това на касатора е съставен АУАН за нарушение на чл. 119, ал. 1 от ЗДвП. Същият е връчен на 10.02.2012 г. на нарушителя, който го е подписал с възражение. В законоустановения тридневен срок не е постъпило писмено възражение. Впоследствие на 21.02.2012 г. е издадено процесното наказателно постановление № 7552.

Разпитан е актосъставителят – Г. Ш., като дадените показания са намерили отражение в изясняването на фактическата обстановка. Въззивният съд е приел, че длъжностни лица при отдел „Пътна полиция” – СДВР са извършили проверка по спазването на ЗДвП, като показанията на актосъставителя изцяло са кредитирани от въззивната инстанция, тъй като са последователни, логични и кореспондират със съставените от същия документи във връзка със случая. СРС не кредитира обясненията на касатора в частта, в която се твърди, че не е имало пешеходец, тъй като те не кореспондират с приложените доказателства по делото.

Настоящият съдебен състав възприема установената от районния съд фактическа обстановка като съответстваща на събраните по делото доказателства.

При правилно установена фактическа обстановка съдът е достигнал до верни правни изводи. Районният съд е изследвал всички релевантни за спора обстоятелства и е извел съответните правни изводи. Споделят се направените от СРС изводи, че при издаването на АУАН и НП не са допуснати нарушения на закона.

Съгласно посочената като нарушена разпоредба в АУАН и НП - чл.119, ал. 1 от ЗДвП, при приближаване към пешеходна пътека водачът на нерелсово пътно превозно

средство е длъжен да пропусне стъпилите на пешеходната пътека или преминаващите по нея пешеходци, като намали скоростта или спре.

Съставът на нарушението безспорно е доказан, тъй като разпитаният актосъставител потвърждава изложеното в АУАН - наличието на намиращ се на пешеходната пътека пешеходец, при което касаторът не е имал предписаното в нормата поведение - да намали скоростта или спре, а вместо това не е пропуснал пешеходеца и преминал през пешеходната пътека. Констатациите в АУАН са установени при съдебното обжалване като е приложена административната преписка и са събрани гласни доказателства чрез разпит на актосъставителя.

От своя страна касаторът не е установил твърденията си във въззивната жалба относно навежданата от него тежка пътна обстановка, не е ангажирал свидетелски показания на баща му, за който сочи, че бил в автомобила. Правилни са изводите на районния съд за недоказаност на изложеното в жалбата, в противовес на гласните показания на актосъставителя, кредитирани като ясни и непротиворечиви, кореспондиращи с останалите събрани доказателства. Самите твърдения на касатора са противоречиви: в АУАН е отбелязал „пешеходецът не беше на пешеходната пътека”, след това не е подал писмени възражения, а в съдебното производство твърди, че изобщо не се виждали пешеходци в близост до пътеката.

Събраните доказателства са анализирани от въззивния съд и с тях са обосновани правните му изводи, поради което е неоснователно оплакването за допуснатото процесуално нарушение, изразяващо се в необсъждане на представените доказателства.

Неоснователно е оплакването за процесуално нарушение, свързано с непосочване на трите имена и ЕГН на пешеходеца. Нарушената разпоредба не изисква установяването на индивидуализиращи белези за пешеходеца. Времето, мястото и описанието на нарушението са достатъчно ясно посочени в акта и НП в съответствие с изискванията на чл. 42, т.4 и чл.57, т.5 от ЗАНН.

Несъстоятелни са съображенията на касатора, че наказанието не отговаряло на степента на обществена опасност и че същото не е извършено при условията на повторност. В разпоредбата на чл.189, ал.4, т.1 (ред. към нарушението) законодателят е преценил обществената опасност на деянието неправилно преминаване през пешеходна пътека, предвиждайки за водач, извършващ такова нарушение глоба от 50 лв., която в случая е наложена на жалбоподателя. Даже впоследствие законодателят е преценил по висока обществена опасност на деянието като с изменението на ЗДвП, обн в ДВ бр. 60 от 2012 г., в сила от 7.08.2012 г., с разпоредбата на чл.183, ал.5, т.2 от ЗДвП е предвидена глоба от 100 лева за водач, който не осигури предимство, когато преминава през пешеходна пътека. В случая не е приложена и санкционна разпоредба за повторност, която е предвидена с въведената с посоченото изменение на ЗДвП ал.6 на разпоредбата, поради което и това възражение на касатора е неоснователно.

По изложените съображения касационната жалба е неоснователна, а оспореното решение като правилно следва да бъде оставено в сила.

Предвид горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София - град, IV касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 21 от 12.02.2013г., постановено по н.а.х.д. № 5379

по описа за 2012 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 10-ти състав.
РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.